

29. navadna nedelja B

*K tebi kličem, o Bog; skloni se k meni
in poslušaj mojo prošnjo.*

*Varuj me ko zenico v očesu,
skrij med peruti svoje ljubezni. (Ps 17,6.8)*

Prvo berilo

Izaija 53,10-11

Gospodu je bilo po volji, da svojega služabnika stre z bridkostjo: če dá svoje življenje v daritev za greh, bo videl potomce in bo podaljšal svoje dni, Gospodova volja bo uspevala po njegovi roki. Za muko svoje duše bo videl luč, do sitega se je bo nagledal, s svojim spoznanjem bo moj pravični služabnik mnoge opravičil, njihove krivde bo nalóžil nase.

Drugo berilo

Hebrejcem 4,14-16

Bratje in sestre, trdnó se držimo veroizpovedi, ker imamo veličastnega vélikega duhovnika, ki je šel skozi nebesa, Jezusa, Božjega Sina. Nimamo namreč vélikega duhovnika, ki ne bi mogel sočustvovati z našimi slabostmi, marveč takega, ki je kakor mi preizkušan v vsem, vendar brez greha. Bližajmo se torej z zaupnostjo prestólu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.

Evangelij

Marko 10,42-45

Tisti čas je Jezus poklical dvanajstére in jim rekel: "Veste, da tisti, ki veljajo za vladarje, gospodujejo nad narodi in da jim njihovi velikaši vladajo. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vsem služabnik. Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge."

V razmislek

Začetek prvega berila je morda težko razumeti. Bog namreč pravi, da mu je bilo "po volji, da svojega služabnika stre z bridkostjo". Jezus pa po drugi strani zahteva od svojih učencev, da postanejo služabniki vsem. Ali je Bog resnično Bog, ki se veseli našega trpljenja? Ali se moramo kot verniki ponižati in dovoliti, da hodijo po nas?

Ne, vsekakor ne. To bi bil sadističen, vase zagledan Bog, ki mu je pomembna samo oblast in ki bi mu bilo v veselje naše trpljenje. A vendar je on Bog, ki kliče in po-kliče. In da bi lahko sledili tej poklicanosti, to pomeni težave, trpljenje in smrt. To pa ne zaradi Boga, temveč zaradi mnogih nasprotujočih si sil tega sveta. Pri novem Božjem svetu, ki temelji na pravičnosti in miru, imajo prednost tisti ljudje, ki se po Jezusovem zgledu ne bojijo trpljenja in smrti ("keliha, ki ga bom izpil"). Pot k novemu svetu pomeni plavanje proti toku. To pa pomeni – dajati, ko ves svet hlepi po imeti; biti neoborožen nasproti oboroženemu; občutiti sočutje v svetu, ki je neusmiljen in ki ga zanima samo lastna korist; biti luč tam, kjer je vse v temi in kjer se zdi, da bo vse zapadlo v brezup; dajati upanje kljub dejstvu, da bi bilo veliko bolj smiselno obupati... Pot v novi Jeruzalem je boleča in naporna tudi zaradi tega, ker "stari človek" še vedno živi v nas samih. On pa se poslovijo od starega človeka v nas. In to je lahko boleče.

Naša poklicanost je lahko poleg tega, da je boleča in naporna, tudi tvegana. Da plavamo proti toku, kar je zelo neprijetno, nam zagotovo ne bo prineslo odobravanja. To smo videli že, ko je Jezus hodil svojo lastno pot. Odpor sveta do vseh, ki mu sledijo, je lahko zelo nazoren ali pa zelo subtilen, čemur so pravi Kristjani vedno znova izpostavljeni. Zaradi tega potrebujemo tudi drug drugega, da se vzajemno bodrimo v veri v nov Božji svet.

Jezus je šel po poti v Jeruzalem na križ. Sedeti na njegovi desni ali njegovi levi vsekakor ni preprosto, saj obe strani predstavljata križ tudi nam. Iluziji, da je možno zasesti te strani brez "keliha", so podlegli že Zebedejevi sinovi (in tudi drugi učenci). Jezusove besede in njegovo življenje odražajo njegovo najglobljo željo – biti tu za nas. Kdor mu želi slediti, je lahko njegov učenec samo, če ga prevzame Jezusovo poslanstvo "biti tu za druge". To bi pomenilo, da pozabimo na lastne želje in predstave, celo na upravičene zahteve in sprejmemo tudi kakšne udarce, da bi drugim olajšali trpljenje. Edino, o čemer smo lahko gotovi na naši poti, je Kristusova solidarnost, ki pa vsekakor sega vse do smrti in še naprej.

In s tem se ponovno sklone krog do prvega berila. Ne, Bogu ni všeč, da vidi svojega hlapca trpeti. Ampak ga spremlja sočutno in neutrudno na njegovi poti, vse do dokončnega, večnega življenja v polnosti, ki je opisan v prispevkih Stare zaveze s pojmi potomstvo, dolgo življenje, sitost in gledanje svetlobe. Iz izkušnje, da Bog točno tako ravna z nami – z ljubeznijo, nas podpira in nam je v rešitev – lahko naša predanost do drugih, tista predanost, ki je najgloblje bistvo ljubezni, raste.

29. navadna nedelja B

*K tebi kličem, o Bog; skloni se k meni
in poslušaj mojo prošnjo.*

*Varuj me ko zenico v očesu,
skrij med peruti svoje ljubezni. (Ps 17,6.8)*

Prvo berilo

Izaija 53,10-11

Gospodu je bilo po volji, da svojega služabnika stre z bridkostjo: če dá svoje življenje v daritev za greh, bo videl potomce in bo podaljšal svoje dni, Gospodova volja bo uspevala po njegovi roki. Za muko svoje duše bo videl luč, do sitega se je bo nagledal, s svojim spoznanjem bo moj pravični služabnik mnoge opravičil, njihove krivde bo nalóžil nase.

Drugo berilo

Hebrejcem 4,14-16

Bratje in sestre, trdnó se držimo veroizpovedi, ker imamo veličastnega vélikega duhovnika, ki je šel skozi nebesa, Jezusa, Božjega Sina. Nimamo namreč vélikega duhovnika, ki ne bi mogel sočustvovati z našimi slabostmi, marveč takega, ki je kakor mi preizkušan v vsem, vendar brez greha. Bližajmo se torej z zaupnostjo prestólu milosti, da bomo dosegli usmiljenje in našli milost, ki nam bo v pravem trenutku pomagala.

Evangelij

Marko 10,35-45

Tisti čas Zebedêjeva sinova Jakob in Janez stopila k Jezusu in mu rekla: "Učitelj, želiva, da nama storiš, kar te bova prosila." Rekel jima je: "Kaj hočeta, da vama storim?" Rekla sta mu: "Daj nama, da bova sedela v tvoji slavi, eden na tvoji desnici in eden na tvoji levici." Jezus jima je dejal: "Ne vesta, kaj prosita. Ali moreta piti kelih, ki ga jaz pijem, ali biti krščena s krstom, s katerim sem jaz krščen?" Rekla sta mu: "Moreva." In Jezus jima je dejal: "Kelih, ki ga jaz pijem, bosta pila, in s krstom, s katerim sem jaz krščen, bosta krščena; dati, kdo bo sedél na moji desnici ali levici, pa ni moja stvar, ampak bo dano tistim, ki jim je to pripravljeno."

Ko je drugih deset to slišalo, so se začeli jeziti na Jakoba in Janeza. Jezus jih je poklical k sebi in jim rekel: "Veste, da tisti, ki veljajo za vladarje, gospodujejo

nad narodi in da jim njihovi velikaši vladajo. Med vami pa naj ne bo tako, ampak kdor hoče postati velik med vami, naj bo vaš strežnik, in kdor hoče biti prvi med vami, naj bo vsem služabnik. Saj tudi Sin človekov ni prišel, da bi mu stregli, ampak da bi on stregel in dal svoje življenje v odkupnino za mnoge."

V razmislek

Začetek prvega berila je morda težko razumeti. Bog namreč pravi, da mu je bilo "po volji, da svojega služabnika stre z bridkostjo". Jezus pa po drugi strani zahteva od svojih učencev, da postanejo služabniki vsem. Ali je Bog resnično Bog, ki se veseli našega trpljenja? Ali se moramo kot verniki ponižati in dovoliti, da hodijo po nas?

Ne, vsekakor ne. To bi bil sadističen, vase zagledan Bog, ki mu je pomembna samo oblast in ki bi mu bilo v veselje naše trpljenje. A vendar je on Bog, ki kliče in pokliče. In da bi lahko sledili tej poklicanosti, to pomeni težave, trpljenje in smrt. To pa ne zaradi Boga, temveč zaradi mnogih nasprotujočih si sil tega sveta. Pri novem Božjem svetu, ki temelji na pravičnosti in miru, imajo prednost tisti ljudje, ki se po Jezusovem zgledu ne bojijo trpljenja in smrti ("keliha, ki ga bom izpil"). Pot k novemu svetu pomeni plavanje proti toku. To pa pomeni – dajati, ko ves svet hlepi po imeti; biti neoborožen nasproti oboroženemu; občutiti sočutje v svetu, ki je neusmiljen in ki ga zanima samo lastna korist; biti luč tam, kjer je vse v temi in kjer se zdi, da bo vse zapadlo v brezup; dajati upanje kljub dejstvu, da bi bilo veliko bolj smiselno obupati... Pot v novi Jeruzalem je boleča in naporna tudi zaradi tega, ker "stari človek" še vedno živi v nas samih. On pa se poslovi od starega človeka v nas. In to je lahko boleče.

Naša poklicanost je lahko poleg tega, da je boleča in naporna, tudi tvegana. Da plavamo proti toku, kar je zelo neprijetno, nam zagotovo ne bo prineslo odobravanja. To smo videli že, ko je Jezus hodil svojo lastno pot. Odpor sveta do vseh, ki mu sledijo, je lahko zelo nazoren ali pa zelo subtilen, čemur so pravi Kristjani vedno znova izpostavljeni. Zaradi tega potrebujemo tudi drug drugega, da se vzajemno bodrimo v veri v nov Božji svet.

Jezus je šel po poti v Jeruzalem na križ. Sedeti na njegovi desni ali njegovi levi vsekakor ni preprosto, saj obe strani predstavljata križ tudi nam. Iluziji, da je možno zasesti te strani brez "keliha", so podlegli že Zebedejevi sinovi (in tudi drugi učenci). Jezusove besede in njegovo življenje odražajo njegovo najglobljo željo – biti tu za nas. Kdor mu želi slediti, je lahko njegov učenec samo, če ga prevzame Jezusovo poslanstvo "biti tu za druge". To bi pomenilo, da pozabimo na lastne želje in predstave, celo na upravičene zahteve in sprejmemo tudi kakšne udarce, da bi drugim olajšali trpljenje. Edino, o čemer smo lahko gotovi na naši poti, je Kristusova solidarnost, ki pa vsekakor sega vse do smrti in še naprej.

In s tem se ponovno sklene krog do prvega berila. Ne, Bogu ni všeč, da vidi svojega hlapca trpeti. Ampak ga spremlja sočutno in neutrudno na njegovi poti, vse do dokončnega, večnega življenja v polnosti, ki je opisan v prisposodobah Stare zaveze s pojmi potomstvo, dolgo življenje, sitost in gledanje svetlobe. Iz izkušnje, da Bog točno tako ravna z nami – z ljubeznijo, nas podpira in nam je v rešitev – lahko naša predanost do drugih, tista predanost, ki je najgloblje bistvo ljubezni, raste.